

ПРОЛОГ

Літо 2003 року

Крик Теї прорізає галявину, і сполохані птахи здіймаються з дерев у круговерті крил.

Цей звук геть нелюдський. Він різкий та розпачливий; від цього лементу вивертає шлунок і кров приливає до вух.

Вона мала дотерпіти до табору. Він просив її.

Але Тея не могла більше терпіти. Відтоді як вони вислизнули з табору, щоб побути наодинці, минуло пів години і три банки пива. Вона наполягала: «Не дивись так на мене. Сам винен — приніс стільки банок. Крикнеш, якщо хтось ітиме...».

Регочучи, Тея відійшла на кілька метрів і там обережно вмостилася так, що Оллі бачив лише запилужені носки її білих черевиків і тонку цівку, що зміїлася по піску.

Крик гучнішає.

Оллі ціпеніє, та за мить інстинктивно зривається з місця і кидається до Теї. Але майже відразу різко зупиняється, збиваючи в повітря куряву й листя.

Якийсь рух: хтось виходить з-за плетива гілок.

Тінь скелі, тезки цього острова, не дає роздивитися, проте Оллі бачить, що ця людина не з табору. Замість шортів і футболки, які зазвичай носять діти, чи ясно-зеленої форми вожатих на ній щось темне й безформне.

Оллі шукає очима Тею. Ось вона, лежить у густому підліску і немов б'ється у судамах.

Йому хочеться зрушити з місця, зробити бодай щось, але тіло застигло. Зараз він здатен лише дивитися. Серце важко гупає в грудях, калатає об ребра.

Шквал рухів, а тоді звук: різкий вологий хрускіт, наче щось водночас лускає і ламається.

Такого він ще ніколи не чув.

Оллі заплющує очі. Він знає, що це Тея, але намагається уявити, ніби це щось інше. Лялька. Манекен.

Що завгодно, аби не вона.

Різко розімкнувши повіки, він бачить, що та цівка стала ширшою, темнішою.

Кров.

Цівка роздвоюється зміїним язиком.

Ще удар, сильніший і швидший, але Оллі його вже не бачить, не чує Теїного крику — натужного, обірваного, немов звук застряг їй у горлі. Оллі тікає.

Він кидається углиб лісу, до затишного сховку, який учора знайшли вони з Теєю, поки всі розпалювали вогнище. Обоє вдавали, ніби зупинилися тут лише поговорити й випити, але було зрозуміло, що все йде до чогось більшого.

Його рука на м'якій смужці її шкіри над шортами, її губи вп'ялися в його...

Оллі жене геть цю думку й прискорює крок. Він біжить майже наосліп — призахідне сонце миготить крізь густі крони, не видно нічого, крім розмитої тьмяної зелені та попелясто-коричневого листя під ногами. Він раз по раз ковзається, суха земля під кросівками слизька, мов крига.

Колючі гілки чіпляються за футболку. Одна ляскає по руці, здирає шкіру на зап'ястку. Там миттю проступає рване намисто з крапельок крові.

Здається, ніби з ним усе це не вперше, — дивне дежавю, наче вві сні, в одному з тих кошмарів, від яких прокидаєшся мокрий від поту, із задишкою, а потім довго не можеш отямитися.

Ще кілька метрів — і дерева рідшають, а листяний килим змінюється на пісок, каміння і зморшкуватий вапняк. А ось і сходи, які вчора знайшла Тея, — звичайні дерев'яні дощечки, утрамбовані в землю. За інерцією тіло з кожним кроком хилиться вперед. Оллі мусить балансувати, щоб не впасти.

Збігши вниз, він стрибає на пісок і мчить до невеликого виступу в скелі, де вони з Теєю лежали минулої ночі, смакуючи поцуплені напої.

Оллі падає на коліна й рачки заповзає під виступ. Там сідає, підтягує ноги до підборіддя і намагається зосередитися на диханні. Вдих. Видих. Вдих. Видих. Треба заспокоїтися. А потім завмерти.

Однак тіло не слухається, його стрясає спазмами, й Оллі нічого не може з цим удіяти.

Він стискає голову руками, ніби це якось допоможе заглушити крик, що досі дзвенить у вухах. Але тепер це не тільки звук, тепер Оллі бачить, як тіло Теї осідає, ва-

литься, немов ляльковик шарпнув за ниточки, що досі тримали її вертикально.

Оллі щосили б'є кулаком у скелю над головою. Вдаряє знову і знову, поки зі здертої шкіри не починає юшити кров. Кісточки пальців вкриваються червоними патьоками, а Оллі намагається втриматися за соломинку гострого болю, щоб відволіктися, але не виходить.

Правда досі оглушує.

Він покинув її. Покинув. Утік.

Оллі ховає голову між колін і глибоко, тремтливо вдихає.

Час минає, але ніхто не з'являється. Уже вечоріє: сонце майже зайшло, на пісок перед Оллі впали тіні.

Він вирішує ще трохи зачекати, а тоді повертатися до табору. Оллі вже починає переконувати себе, що то був жарт, дурна витівка хлопчаків, до якої залучили Тею. Оллі чіпляється за думку: ось він повернеться, а Тея там, сміється, що він утік, як мала дитина.

Ще за кілька хвилин Оллі змушує себе виповзти з-під виступу. Він випростується й сторожко роззирається, але пляж порожній.

Він біжить назад у ліс, а в голові лунає та сама думка: *Це був жарт. Із Теєю все гаразд.* Але, опинившись на галлявині, Оллі лише переконується, що це не так: темна цівка крові перетворилася на потік, що змійкою рухається схилом.

Оллі змушує себе подивитися на Тею, проте не може відвести погляду від її білих черевиків, забризканих кров'ю.

Це все не насправді. Це не Тея. Не може бути...

Він відвертається, до горла підступає нудота.

А тоді він помічає щось на землі, на листяному перегної.

Це великий камінь, завдовжки сантиметрів із тридцять. Вивітрений, весь у ямочках і подряпинках від води й піску, але подекуди його поверхня несподівано гладка, із м'якими контурами.

Оллі нагинається і піднімає його. Камінь теплий, зернистий на дотик. «На щось він мені дуже схожий», — думає Оллі, повільно крутячи його в руці.

І завмирає.

Потім, закинувши голову, роздивляється скелю та переводить погляд на свою знахідку.

Оллі зиркає то вгору, то вниз так довго, що перед очима все починає розпливатися.

Так, у нього в руках не просто камінь.

Його контури повторюють контури скелі, що нависла над лісом.

Скелі Смерті.

Четвер, 10:00, 2021

@explorewildwithjo

«А ось і обіцяні новини... Ми на пляжі, чекаємо катер, який відвезе нас до відпочинкового комплексу. Але я навіть не уявляла, що острів Кері так далеко... Від великої землі до нього, певно, хвилин двадцять катером». Джо перемикає режим камери, і замість її обличчя на екрані з'являється море, а вдалині маячить острів.

«Багато хто розпитував мене про LUMEN, тож я розповім, що то за місце. LUMEN — це відпочинковий комплекс класу "люкс", розташований неподалік від узбережжя Південного Девону на чудовому острові, який ви щойно бачили. Архітектор надихався роботами мексиканської легенди, Луїса Баррагана, тож ідеться про розкішні вілли на узліссі з краєвидом на море. Тут є й особливі локації: павільйон для йоги просто неба, басейн зі скляним дном і геть божевільна мотузяна гойдалка... з неї можна стрибнути відразу в море. Одна з цікавинок комплексу — неймовірна вілла на окремому острівці. Так-так, це для вас, молодята. Вона вже була заброньована, тож мені не вдалося туди потрапити, але вигляд у неї просто приголомшливий».

«Трохи пізніше ми з вами покатаємося на байдарках, але щоб ви розуміли весь масштаб тутешньої оздоровчої програми: тут є падлбордінг¹, медитація, каякінг, серфінг на підводних крилах і купа всього іншого». Джо робить паузу. «А тепер трохи про моторошне: мені дуже подобається історія цієї місцини. Отой кам'янистий виступ на краю Кері — ось, ви його вже майже бачите, — це скеля, яка дала прізвисько всьому острову:

¹ Веслування на дошці, різновид серфінгу. — Тут і далі прим. пер.

скеля Смерті. Правда, страшно? Якщо вірити численним розповідям місцевих, острів проклятий. Схоже», — Джо стишує голос і продовжує майже пошепки: «Цю скелю вважають втіленням Похмурого Женця. Під час епідемії чуми сюди відвозили хворих і залишали помирати. Тож, за переказами, їхні душі досі блукають тут і віднайдуть спокій, тільки коли Жнець збере новий врожай. Затримаєтеся на острові — станете наступною жертвою...»

Джо знову перемикає камеру, щоб показати своє вдавано перелякане обличчя. «Що, злякалися? Але це ще не все. Колись на Кері була школа. Вона згоріла й так і стояла аж до кінця дев'яностих. Тоді місцева рада створила тут один із центрів Outward Bound². На Кері панували спокій і благодать, аж доки 2003 року від рук острівного наглядача, Ларсона Крічера, тут не загинула група підлітків». Вона знову стишує голос. «Як гадаєте, хіба всі ці жахіття не додають острову своєрідної привабливості?»

² Всесвітня програма особистісного розвитку для дітей, підлітків та молоді, заснована після Другої світової війни. Успішні результати її роботи свідчать про те, що діти і вчать виживати у складних умовах.

1

День перший

Елін Ворнер біжить, а липке, наче жуйка, повітря в'язне їй в очах, у волоссі.

Зараз тільки шоста ранку, але тротуар і стіни навколишніх будинків пашать спекою — і жодного натяку на щонайменший вітерець.

Її маршрут — частина так званої «стежки Південно-західного узбережжя»³, по обидва боки оточена лісистими пагорбами з розкішними віллами у вікторіанському та італійському стилі. У їхніх вікнах відбиваються сонячні промені й сама Елін. Шапка коротко стриженого білявого волосся підстрибує на голові.

Обриси будинків розпливаються від спеки. Пожовкла трава обабіч дороги не просто перестала рости — вона в'яне і мре: то тут, то там відкриваються струпи посохлої землі.

Спекотне літо тут не рідкість, але це не схоже на всі інші: тижні палючого сонця, рекордні показники температури. Газети невтомно публікують фото потрісканих автострад і ячень, засмажених на капотах

³ South West Coast Path — найдовший пішохідний маршрут у Великій Британії, вважається також одним із найскладніших у країні.